

Valentina Araminaitė

BUVAU MONSINJORO ŠEIMININKĖ

Nuo 1954 m. Rokiškyje pradėjau dirbti pas kun. A.Talačką šeimininke. 1969 m. jį perkėlus į Anykščių parapiją, persikėliau kartu ir tvarkiau ūkį iki pat Monsinjoro mirties.

1969 m. gegužės 7 d. Monsinjas atvyko į Anykščius. Jam čia labai patiko, sakęs „Kokia graži bažnyčia, kaip skamba varpai“. Į Anykščius atvažiavo kartu su vikaru Petru Budriūnu. Monsinjas su kun. P. Budriūnu buvo labai geri draugai, abu turėjo gražius balsus, gražiai dainuodavo. Anykščiuose žmonės kalbėjo „Du broliai – ir abu kunigai; ir tokie panašūs, tikriausiai dvynukai“. Iš tiesų A.Talačka buvo 14 metų vyresnis. Jis atsakydavo „Mes esame broliai Kristuje“.

Visą gyvenimą Monsinjas gyveno labai kukliai. Labai mažai valgė – sakydavo, kad stengiasi niekada neprisivalgyti iki soties, keliasi nuo stalo dar šiek tiek alkanas. Nevalgė saldumynų, pyragų, tortų, nieko kepto, tik troškintą ir virtą maistą. Nemėgo šaltų užkandžių. Mėgo gilių kavą. Nuo vaikystės buvo įpratęs dėvėti paprastus, kuklius drabužius. Pasakodavo, kad vaikystėje jį draugai pravardžiuodavo „pakuliniu“.

Buvo labai kuklus, tylus, susikaupęs. Mėgo tylą, sudrausmindavo seserį ir mane, kai pradėdavome garsiau kalbėti. „Reikia laikyti tylą“, – dažnai primindavo. Triukšmas trukdė ruošti pamokslams. O pamokslams ruošdavosi labai atsakingai. Pamokslai būdavo labai įdomūs, net iš kitų parapijų atvažiudavo jų paklausti.

Labai mėgo gamtą, sodino medelius, gėles, laikė bites. Sakydavo, kad prie bičių geriausiai pailsi. Miške kalbėdavo rožinį, mąstydamas, ruošdavosi pamokslams.

Monsinją norėjo skirti vyskupu, tai jis griežtai atsisakė „Nebūsiu vyskupas – tai ne mano charakteriui, aš vikarui žodžio negaliu pasakyti, o čia visus kunigus skirstyti“. Jis niekada nesibardavo, sakydavo „Tai nieko tokio...“. Labai mėgo knygas, jų turėjo labai daug ir duodavo skaityti parapijiečiams. Knygų neužsirašydavo, tai daug knygų ir nebesugrįžo.

Labai dažnai klebonijoje lankydavosi svečiai, atvykdavo ne tik kunigai, bet ir pasauliečiai. Būdavo ir užsieniečių.

Labai mėgo meną, kaupė paveikslus. Maratti paveikslą iš Monsinjoro norėjo įsigyti Amerikos muziejus, siūlė ar ne 300000 dolerių, bet Monsinjas nepardavė. Galvojo, gal reikės vargonus taisyti. Sakė „Nors badu mirsiu, bet vargonai turi būti sutaisyti“.

Valentina Araminaitė